

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana – broj sedam

Jeff Pippenger

2025-12-09

Broj sedam

U prvih nekoliko članaka uključili smo odlomak iz knjige Čežnja vjekova koji govori o tome kako Krist iznosi prispodobu o vinogradu cjepidlačnim Židovima. Prispodoba o pjesmi vinograda ujedno je i pjesma Mojsija i Janjeta koju pjeva sto četrdeset i četiri tisuće, a nadahnuće nam govori da „pjesma” u proročanstvu predstavlja „iskustvo”. Sto četrdeset i četiri tisuće slijede Janje kamo god ono ide, stoga će proći kroz isto iskustvo kroz koje su prošli Krist i Mojsije. Krist, kao omega proročke povijesti drevnoga Izraela, i Mojsije, alfa proročke povijesti drevnoga Izraela, obojica su živjeli u usporednim razdobljima kada je nekadašnji saveznički narod bio mimoilažen, a novi saveznički narod biran. Sto četrdeset i četiri tisuće pjevaju pjesmu Mojsija i Janjeta tako što proživljavaju povijest u kojoj je nekadašnji saveznički narod mimoilažen — dok Gospodin sklapa savez sa svojim posljednjim savezničkim narodom.

Proročki gledano, kada je Krist iznosio prispodobu, to se podudara s Petrovim obraćanjem cjepidlačavim Židovima na Pedesetnicu. U završnoj krizi, Isusovo iznošenje prispodobe cjepidlačavim Židovima predstavlja one koji pjevaju pjesmu o vinogradu pijanicama Efrajimovim. Petar na Pedesetnicu iznosi istu pjesmu, samo što je pjeva u tonalitetu Joela. Pjesma o vinogradu pjesma je o nekadašnjem savezničkom narodu koji biva otpušten, u isto vrijeme kada se novi saveznički narod zaručuje s Gospodinom. Djevice koje su bile razočarane i ušle u vrijeme odgode čekale su svadbu, a savršeno ispunjenje bilo bi da čekaju pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće.

Knjiga proroka Joela započinje time što njezino prvo poglavlje opisuje kako su Božji vinograd uništili oni koji piju vino i žestoko piće, kojima je „mlado vino” odsječeno od usta. Čim je Isus obavijestio Židove da će im njihovo kraljevstvo biti oduzeto i dano skupini vinogradara koji će donijeti istinske plodove vinograda, Isus je promijenio smjer i naveo zaglavni kamen u hramu koji je bio odbačen, ali kojemu je bilo određeno da postane vršni kamen. Početak se imao ponoviti na svršetku, a kada se ta istina iznosi, prikazuje se kao „čudesna”.

„Pravilo prvoga spominjanja“ u Božjoj Riječi obavještava nas da, budući da se Joel najprije obraća uništenju vinograda, to predstavlja primarnu točku njegova svjedočanstva. Joel nije usamljen, jer svaki veliki prorok započinje svoje svjedočanstvo obraćajući se grijesima i izgubljenom stanju Izraela.

U Izaiji dvadeset i osam „ljudi podrugljivci koji vladaju“ „Jeruzalemom“ prikazani su kao „pijanci Efrajimovi“ i kao „kruna oholosti“. „Kruna“ predstavlja vodstvo, a „oholost“ predstavlja sotonski karakter.

Pijanci se suprotstavljaju ostatku („ostatku“) koji postaje Božja „kruna“ slave, jer za vrijeme kasne kiše Gospodin uspostavlja svoje „kraljevstvo slave“, kako je predodređeno time što je na križu uspostavio „kraljevstvo milosti“. Kraljevstvo milosti na križu predodređuje kraljevstvo slave pri nedjeljnom zakonu.

Pozna kiša započela je 11. 9., kada je također započelo pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće te sud živima. U vrijeme pečačenja izlivanje Duha Svetoga započelo je 11. 9., kada je Isus udahnuo nekoliko kapi. To je temelj, a izlivanje Duha Svetoga pri Ponoćnom pokliku jest vršni kamen. „Čudesno“ je simbol razdoblja izlivanja Duha od „11. 9. do nedjeljnoga zakona.“

Paralelna, a ipak suprotna simbolika „krune“ koja predstavlja vodstvo izložena je u izvještaju Izaije dvadeset i osam, kada pijance koji vladaju Jeruzalemom biva zaobiđeno, a vodstvo Božje crkve daje se ostatku. To prikazuje prisposobu o vinogradu. Kruna pijanca biva uklonjena, a sto četrdeset i četiri tisuće tada su kruna koja predstavlja Kristovo kraljevstvo. Izaija uči istu istinu u dvadeset i drugom poglavlju kada je Šebna bačen u daleku zemlju i zamijenjen Elijakimom. Bilo da su to pijanci Efrajimovi ili Šebna u dvadeset i drugom poglavlju, oboje predstavljaju vodstvo Božjega naroda prijašnjega saveza koje biva zaobiđeno.

Zaharija prepoznaje Svečani ulazak, koji je ujedno i Ponoćni poklik, a stihovi koji slijede slažu se s Izaijom poistovjećujući Božji narod s krunom.

Kličići od radosti, kćeri sionska; podvikuj, kćeri jeruzalemska: evo, Kralj tvoj dolazi k tebi: pravedan je i donosi spasenje; ponizan i jaše na magarcu, na magaretu, mladunčetu magaričinu. I istrijebit će kola iz Efrajima i konja iz Jeruzalema, i luk će se bojni istrijebiti; i on će navijestiti mir narodima; i vlast će njegova biti od mora do mora i od Rijeke do krajeva zemaljskih.

A i tebe: krvlju svojega saveza pustio sam tvoje uznike iz jame u kojoj nema vode.

Vratite se u utvrdu, vi sužnji nade! Još danas izjavljujem da će ti uzvratiti dvostruko. Kad sebi nategnem Judu kao luk, napunim luk Efrajimom i podignem tvoje sinove, o Sione, protiv tvojih sinova, o Grčka, te te učinim kao mač silna čovjeka.

I Jahve će se pojaviti nad njima, i njegova će strijela izletjeti kao munja; i Gospod Jahve zatrubit će u trubu i poći će s vihorima juga. Jahve nad vojskama branit će ih; i oni će proždirati i obarati praćnim kamenjem; i pit će, i podizat će buku kao od vina; i bit će ispunjeni kao zdjele i kao uglovi žrtvenika. I Jahve, njihov Bog, spasit će ih u onaj dan kao stado svoga naroda; jer će biti kao kamenje krune, uzdignuto kao stijeg nad njegovom zemljom. Jer kako je velika njegova dobrota, i kako je velika njegova ljepota! Žito će razveseliti mladiće, a novo vino djevojke. Zaharija 9:9–17.

Jedanaesti redak (9/11) izjavljuje: „A i ti ćeš, zbog krvi svojega saveza, pustiti svoje sužnje iz jame u kojoj nema vode.“ Krist je potvrdio Savez s mnogima za jedan tjedan, a tjedan je započeo na Njegovu krštenju. Tri i pol godine Krist je hodio među ljudima, a u završnom razdoblju tih triju i pol godina Krist je ispunio Zaharijino proročanstvo koje označava Mesijin slavodobitni ulazak u Jeruzalem. Ponoćni poklik započeo je razdoblje koje je vodilo do Kristove smrti, pokopa i

uskrsnuća. Kristovo krštenje predstavlja Njegovu smrt, pokop i uskrsnuće, stoga su početak i završetak razdoblja od tri i pol godine isti.

Kristovo krštenje predočuje 11. rujna, a 11. rujna označava početak razdoblja koje završava zakonom o nedjelji. Dana 11. rujna kasna je kiša počela škropiti, a kod zakona o nedjelji izlivena se bez mjere, kao što je predočeno time što je Krist dahnuo na učenike nekoliko kapi kiše unaprijed, prije izlivanja na Pedesetnicu.

Zaharija 9,11 podudara se s 11. rujna te također s Ponoćnim poklikom koji vodi do nedjeljnog zakona. Dana 11. rujna laodicejska je poruka stigla kao sadašnja istina, kao što je to učinila 1856. i 1888. godine. Laodicejska poruka dana je ljudima koji nisu svjesni da su mrtvi. Oni su u „jami” bez poruke o kasnoj kiši, jer njihova jama nema vode. Kad bi Laodiceja samo odgovorila na kucanje na njihova srca, Gospodin bi ih podigao iz jame, jer su do završetka vremena milosti pri nedjeljnom zakonu oni „sužnji nade”.

A i tebe radi, zbog krvi tvoga saveza, izbavio sam tvoje sužnje iz jame u kojoj nema vode. Vratite se u utvrdu, sužnji nade; još danas objavljujem da ću ti vratiti dvostruko. Zaharija 9,11.12.

11. rujna osnažio je poruku koja je stigla 1989. Ta je poruka poruka trećeg anđela, ali u strukturi i terminima mileritskog reformatorskog pokreta, 1989. označila je dolazak prvog anđela. Poruka prvog anđela bila je osnažena 11. kolovoza 1840. ispunjenjem proročanstva koje se odnosilo na islam, i ona utvrđuje da će dolazak trećeg anđela 1989. biti osnažen ispunjenjem proročanstva koje se odnosi na islam.

Kada je 11. kolovoza 1840. potvrđeno proročanstvo o islamu, sišao je anđeo iz desetog poglavlja Otkrivenja, predoznačujući tako silazak anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja 11. rujna. Osnaženje prvoga anđela 1840. godine i osnaženje drugoga anđela 1844. godine oboje predoznačuju osnaženje trećega anđela 11. rujna. Dana 18. srpnja 2020. nastupio je dolazak drugoga anđela, kako je predoznačeno prvim razočaranjem milerita 19. travnja 1844. Povijesti obaju osnaženja, prvoga i drugoga anđela u mileritskoj povijesti, kao i povijest osnaženja trećega anđela 11. rujna, pružaju svjedoke osnaženju poruke Ponoćnoga poklika koja je stigla u srpnju 2023.

Razdoblje pećačenja počinje 11. rujna i završava nedjeljnim zakonom. Počinje time što Krist udahnuje nekoliko kapi kasne kiše, a završava jezicima ognjenim koji na Pedesetnicu nose poruku svijetu. Petar je prepoznao Pedesetnicu kao ispunjenje Joela. Budući da je to činjenično stanje stvari, time se utvrđuje da je i Kristovo disanje također bilo ispunjenje Joela, jer pedesetničko razdoblje ima određen početak i završetak koji pokazuju da je alfa također omega. Na dan Kristova uskrsnuća prinesen je prinos prvine ječma, a pedeset dana poslije, na Pedesetnicu, bio je podignut prinos prvine pšenice. Jedanaesti rujna predočava Ponoćni poklik koji dolazi neposredno prije nedjeljnog zakona i vodi k njemu. Savršeno ispunjenje prikaza Ponoćnoga poklika iz Zaharije 9:9 jest nakon srpnja 2023.

Raduj se veoma, kćeri sionska; kliči, kćeri jeruzalemska: evo, tvoj Kralj dolazi k tebi; on je pravedan i donosi spasenje; ponizan, i jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu. Zaharija 9,9.

Dakle, Zaharija se slaže s Izaijinim simboličkim prikazom Božjega naroda kao krune, ali dodaje da je kruna ujedno i stijeg kada je zapisao: „jer će oni biti kao kamenje krune, podignuto kao stijeg nad njegovom zemljom“, a Zaharija nadalje odjekuje radošću povezanom s Joelovim simbolima „žita“ i „mladoga vina“ izjavljujući: „žito će razveseliti mladiće, a mlado vino djevojke.“ Dok razmatramo izvještaj o pijanicama Efrajimovim u dvadeset i osmom poglavlju, zapazite da je to biblijsko poglavlje koje prepoznaje „počinak i okrjepu“. Ovo je jedan od glavnih odlomaka u Svetome pismu koji se odnose na kasnu kišu, stoga te pijanice Efrajimove moraju biti isti pijanci o kojima govori Joel.

Jao kruni oholosti, pijanicama Efrajimovim, čija je slavna ljepota cvijet koji vene, a stoji na vrhu rodni dolina onih koje je vino svladalo! Evo, Gospodin ima jednoga silna i moćna, koji će poput oluje s tučom i pustošnoga vihora, poput poplave silnih voda što se prelijevaju, rukom oboriti na zemlju. Kruna oholosti, pijanice Efrajimove, bit će pogažena nogama; i slavna ljepota, što stoji na vrhu rodne doline, bit će cvijet koji vene, i kao rano voće prije ljeta, koje onaj koji ga ugleda, čim ga uzme u ruku, odmah pojede. U onaj dan Jahve nad vojskama bit će kruna slave i vijenac ljepote ostatku svoga naroda, i duh suda onomu koji sjedi na sudu, i snaga onima koji boj odvrću do vrata. Ali i oni su zastranili od vina, i od žestoka pića skrenuli s puta; svećenik i prorok zastranili su od žestoka pića, vino ih je obuzelo, od žestoka su pića skrenuli s puta; griješe u viđenju, spotiču se u sudu. Jer svi su stolovi puni bljuvotine i nečistoće, te nema mjesta čista. ...

Stanite i čudite se; vičite i vapijte: pijani su, ali ne od vina; teturaju, ali ne od žestoka pića. Jer je Gospod izlio na vas duh duboka sna i zatvorio vam oči; proroke i vaše glavare, vidioc, zastro je. I sva vam je ova utvara postala kao riječi zapečaćene knjige, koju daju onomu koji zna čitati, govoreći: „Čitaj ovo, molim te“; a on kaže: „Ne mogu, jer je zapečaćena.“ I knjiga se daje onomu koji ne zna čitati, govoreći: „Čitaj ovo, molim te“; a on kaže: „Ne znam čitati.“

Stoga Gospodin reče: Budući da mi se ovaj narod približava svojim ustima i usnama me časti, ali je svoje srce udaljio daleko od mene, i strah njegov prema meni naučen je po ljudskoj zapovijedi, zato, evo, nastaviti ću činiti čudesno djelo među ovim narodom, doista čudesno djelo i čudo; jer će mudrost njihovih mudraca propasti, i razum njihovih razboritih bit će skriven. Jao onima koji duboko nastoje sakriti svoj naum od Gospodina, i čija su djela u tami, i govore: Tko nas vidi? i tko nas poznaje? Doista, vaše izvrćanje svega naglavce bit će smatrano kao lončarska glina; jer hoće li djelo reći o onome koji ga je načinio: Nije me načinio? ili će ono što je oblikovano reći o onome koji ga je oblikovao: Nije imao razuma? Izaija 28:1–8; 29:9–16.

Gospodin će učiniti „čudesno djelo“ među pijanicama Efrajimovim dok im uklanja mudrost i razum, upravo ona dva elementa povezana s razumijevanjem porasta spoznaje kada se proročanska poruka odpečati. Mudri su oni koji razumiju. Dio „čudesnog djela“ jest uklanjanje spoznaje koju Lav iz plemena Judina odpećakuje iz umova pijanica Efrajimovih. Razdvajanje mudrih i opakih

dio je Gospodinova „čudesnog djela”. To je vječno evanđelje. Nakon što je Krist prepirljive Židove poveo kroz prisposobu o vinogradu te ih tako naveo da izreknu vlastitu osudu, postavio je pitanje iz Psalma 118:

Kamen koji odbaciše graditelji postade kamen zaglavni od ugla. To je djelo Gospodnje; čudesno je u našim očima. Ovo je dan što ga je Gospodin načinio; radujmo se i veselimo u njemu. Psalmi 118,22–24.

Gospodin treba izvršiti „čudesno djelo i čudo” nad pijanicama Efrajimovim, a to uključuje oduzimanje njihove sposobnosti da prepoznaju istinu. „Zaglavni kamen od ugla” čudesan je u očima onih koji posjeduju Joelovo „novo vino”.

Pijanci ne mogu čitati zapečaćenu knjigu, bilo da je riječ o vodstvu predstavljenom kao „učeni” ili o puku predstavljenom kao „neučeni”. Pijancima je nemoguće ispravno razumjeti proročansko svjedočanstvo Pisma, predstavljeno kao „zapečaćena knjiga”. Pijanci su također dvaput označeni kao oni koji su „skrenuli s puta”. To je ponovno zabilježeno u dvadeset i osmom poglavlju Izaije, vrhunskom biblijskom odlomku o poznom daždu, gdje Izaija prepoznaje „počinak i okrjepu” koje pijanci nisu htjeli čuti. „Počinak i okrjepa” jesu poruka, jer se mogu čuti.

To pijanstvo odvelo je pijance s Jeremijinih „starih staza”, koje su „put” kojim treba hoditi i naći poznu kišu, koju Jeremija prikazuje kao „počinutak”. Odbacivanje poruke o poznoj kiši od strane Efrajimovih pijanaca osobita je tema Božje Riječi. Oni su pijani zato što su odbili vratiti se temeljnoj povijesti koja pruža nacrt za povijest sto četrdeset i četiri tisuće, koja je povijest pozne kiše.

„Čudesno djelo” koje se izvršava nad Efrajimovim pijanicama zbiva se tijekom izlivanja kasne kiše. Tijekom kasne kiše poruka kušnje proizvodi dvije skupine štovatelja, koje su predočene „vinom” kojega se napajaju. Zli su odbili temeljiti svoju proročku primjenu na linijama svete povijesti, a oni koji primjenjuju metodologiju „red na red” iz Izaije dvadeset osmog napajaju se „novim vinom”. Pijanstvo zlih očituje se u njihovoj nesposobnosti da razumiju proročanstvo, a njihovo je sljepilo prouzročeno nespremnošću da se vrate temeljnim starim stazama. Isus je prijekorno ukorio sitničave Židove upitavši jesu li ikada čitali o kamenu koji je odbačen, a postaje zaglavnim kamenom ugla.

Kamen koji postaje zaglavni ugaoni kamen predstavlja to da se proročka istina, prema kojoj se temelj ili ugaoni kamen umnožava u završnom kamenu, potvrđuje. Alfa-kamen također je i omega-kamen. Primarno proročko načelo koje uspostavlja i podupire metodologiju „redak po redak” (koja je metodologija potonjega dažda) jest da početak neke stvari oslikava njezin svršetak. Primarno proročko načelo u mileritskom pokretu bilo je načelo dan za godinu, koje je bilo potvrđeno kada je sišao anđeo iz Otkrivenja deset. Primarno proročko načelo u pokretu sto četrdeset i četiri tisuće jest da početak oslikava svršetak, što je bilo potvrđeno kada je sišao anđeo iz Otkrivenja osamnaest.

Božja proročka Riječ vrlo je detaljna u svojem objašnjenju čimbenika povezanih s kasnom kišom. Jedna od tih činjenica jest da pijanice Efrajimeve nisu sposobne prepoznati kasnu kišu, a to je bilo

predočeno Židovima koji su Petru sugerirali da su učenici pijani. Glavno načelo metodologije izravno je izloženo kao Alfa i Omega iznova i iznova unutar Božje Riječi, ali njima je Riječ zapečaćena. Metodologija, glavno proročko pravilo i poruka kasne kiše neke su od posvećenih tema u proročkoj liniji povijesti koja je predstavljena kao „čudesno djelo”.

I opet mi dođe riječ Gospoda nad vojskama govoreći: Ovako govori Gospod nad vojskama: Revnovao sam za Sion velikom revnošću i revnovao sam za nj s velikim gnjevom. Ovako govori Gospod: Vratio sam se na Sion i prebivat ću usred Jeruzalema; i Jeruzalem će se zvati grad istine, a gora Gospoda nad vojskama sveta gora. Ovako govori Gospod nad vojskama: Još će starci i starice sjediti po ulicama Jeruzalema, svaki sa svojim štapom u ruci zbog velike starosti. I ulice grada bit će pune dječaka i djevojčica koji će se igrati po njegovim ulicama.

Ovako govori Jahve nad vojskama: Ako je to u očima Ostatka ovoga naroda u ove dane čudesno, treba li i u mojim očima biti čudesno? govori Jahve nad vojskama. Ovako govori Jahve nad vojskama: Evo, izbavit ću svoj narod iz zemlje istoka i iz zemlje zapada; i dovest ću ih, i prebivat će usred Jeruzalema; i bit će mi narod, a ja ću im biti Bog, u istini i u pravednosti. Ovako govori Jahve nad vojskama: Neka vam ruke budu jake, vama koji u ove dane slušate ove riječi iz usta prorokâ, koji bijahu ondje u dan kad bi postavljen temelj Doma Jahve nad vojskama, da bi se hram sagradio. Jer prije ovih dana nije bilo nadnice za čovjeka, ni nadnice za živinče; niti bijaše mira onomu koji je izlazio ili ulazio zbog tjeskobe, jer sam sve ljude, svakoga protiv njegova blišnjega, podigao. Ali sada neću biti prema Ostatku ovoga naroda kao u prijašnje dane, govori Jahve nad vojskama. Zaharija 8:1–11.

Zaharija izjavljuje: „Neka vam ruke budu jake, vi koji ovih dana slušate ove riječi iz usta proroka, koji bijahu u dan kada se položio temelj doma Gospoda nad vojskama, da bi se hram sagradio.” Ono što jača Božji narod jest poruka o temelju koji postaje zaglavni kamen. Ta je poruka da se mileritska povijest ponavlja u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće.

Krist pita: „Ako to bude čudesno u očima Ostatka ovoga naroda u ove dane, bi li to također trebalo biti čudesno u mojim očima?” To pitanje određuje proročko razdoblje Božjega „čudesnog djela” koje je predmet svakoga proroka, ali također određuje i kada se laodicejski pokret sto četrdeset i četiri tisuće preobražava u filadelfijski pokret sto četrdeset i četiri tisuće. To je ista točka kao i ona kada su zapečaćeni, i ista točka u kojoj se pokret mijenja iz vojničkog u pobjedonosni, što je također mjesto gdje se među tom skupinom ljudi dovršava djelo sjedinjenja božanstva s čovječtvom, dok se Svetište uistinu čisti. To se može prepoznati u redcima, jer je proročka povijest predstavljena Njegovim „čudesnim djelom” čudesna u Božjim očima i u očima Ostatka, a oko k oku simbol je jedinstva. Jedinstvo ovdje prikazano govori o pečaćenju Božjega naroda koji slijedi Jaganjca kamo god On ide, koji su dosegli točku na kojoj bi radije umrli negoli sagriješili i pogrešno predstavili Kristov karakter.

Mihej prepoznaje temeljnu povijest drevnoga Izraela kao „čudesna djela”.

Prema danima tvoga izlaska iz zemlje egipatske pokazat ću mu čudesne stvari. Mihej 7,15.

„Čudesna djela” temeljna su povijest koja je „čudesna” zato što se ta temeljna povijest ponavlja u završnoj povijesti, prikazanoj završnim kamenom. „Čudesna djela” jesu povijest koja započinje

ugaonim kamenom i završava „zaglavnim kamenom”. Njegova su se „čudesna djela” očitovala u povijesti Mojsija i ponovila u povijesti Krista. Mojsije je bio ugaoni kamen, a Krist zaglavni kamen. Mojsije je proročki alfa, a Krist omega.

„Počevši od Mojsija, samoga Alfa biblijske povijesti, Krist je u svim Pismima tumačio ono što se odnosi na Njega.“ Isusov život, 797.

Mojsije je poučavao, a Petar se na Pedeseticu poslužio Mojsijevim riječima kako bi pokazao da je Mojsije bio prasluka Krista.

Ali ono što je Bog unaprijed navijestio po ustima svih svojih proroka, da Krist ima trpjeti, to je tako ispunio. Pokajte se, dakle, i obratite se da se izbrišu grijesi vaši, kako bi došla vremena okrijepe od lica Gospodnjega; i da pošalje Isusa Krista, koji vam je unaprijed naviješten: njega nebo mora primiti do vremena obnove svega, o čemu je Bog govorio po ustima svih svojih svetih proroka od postanka svijeta. Jer Mojsije doista reče ocima: Proroka će vam podignuti Gospodin, Bog vaš, između vaše braće, kao mene; njega slušajte u svemu što god vam rekne. I dogodit će se da će svaka duša koja ne posluša toga Proroka biti istrijebljena iz naroda. Da, i svi proroci od Samuela i onih poslije njega, koliko god ih je govorilo, također su navijestili ove dane. Djela 3:18–24.

Mojsije kao alfa i Krist kao omega bili su uspostavljeni Petrovim drugim svjedočanstvom o Mojsiju pri pentekostnom izlivanju, te time Petar naglašava i utvrđuje da je glavna sastavnica poruke pozne kiše (i prijepora koji je protiv nje podignut) proročko načelo „alfa i omega“. To je načelo pandan sto četrdeset i četiri tisuće načelu godina/dan u mileritskoj povijesti. Načelo „alfa i omega“ načelo je po kojemu „temelj postaje zaglavni kamen“; to su načela „Mojsija i Jaganjca“; i stoga je nadahnućem prepoznato kao jedan od stihova u pjesmi o vinogradu, koja je ujedno i pjesma Mojsija i Jaganjca.

Početak i svršetak koji su prikazani raznim proročkim linijama predstavljaju povijest u kojoj Bog izvršava svoja „čudesna djela“, a svjetlo koje proizlazi iz prepoznavanja onoga što predstavlja simbol „čudesnih djela“ jest ono što preobražava jednog laodicejca u filadelfijca, te tako on postaje kamen u hramu koji se gradi, kao što je mileritski hram bio građen tijekom 46 godina koje su vodile do 22. listopada 1844., kada je Gospod iznenada došao u svoj hram.

Ako ste doista okusili da je Gospodin milostiv. Dolazeći k njemu, živomu kamenu, koji ljudi doduše odbaciše, ali je od Boga izabran i dragocjen, i sami se kao živo kamenje ugrađujete u duhovnu kuću, u sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu. Zato i stoji u Pismu: Evo, polažem na Sionu kamen ugaoni, izabrani, dragocjeni; i tko god vjeruje u njega, neće se postidjeti. Vama dakle koji vjerujete on je dragocjen; a onima koji su neposlušni: kamen koji odbaciše graditelji, taj postade zaglavni ugaoni kamen, i kamen spoticanja i stijena sablazni, onima koji se spotiču o riječ, budući da su neposlušni; na što su i određeni. A vi ste izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, narod stečeni, da navješćujete kreposti onoga koji vas pozva iz tame u svoju čudesnu svjetlost; vi koji nekoć niste bili narod, a sada ste narod Božji; koji niste bili zadobili milosrđe, a sada ste zadobili milosrđe. 1 Petrova 2:3–10.

Biti pozvan u Njegovu čudesnu svjetlost određuje kada se poziv upućuje, jer se putokaz iz 1888., koji je nadahnućem usklađen s Korejevom pobunom u alfa-povijesti Mojsija, kada se prenese u posljednje dane, usklađuje s 11. rujna, kada laodicejska poruka, prema nadahnuću, dolazi s trećim anđelom. Laodicejci su u proročanstvu „slijepi“, što znači da su u tami, a poziv da izađu iz tame započeo je kada je laodicejska poruka stigla 1856., 1888. i 11. rujna. Dana 11. rujna „poziv iz tame“ nije bio samo poziv da se razumije svjetlo anđela iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja, nego i poziv slušatelju u samu povijest u kojoj će Božja „čudesna djela“ pronaći svoja savršena ispunjenja.

Višekratno je tijekom protekla tri desetljeća pokazano da je proročanska definicija „vječnoga evanđelja“ povijest u kojoj se otpećauje jedna proročanska istina koja pokreće trodijelni proces kušanja, uz dvije razlikovne značajke unutar ta tri ispita. Prva dva ispita po svojoj su naravi drukčija od trećega, jer je treći lakmus-test koji pokazuje jeste li prošli prvi i drugi ispit. Druga razlikovna značajka vječnoga evanđelja jest da morate proći sadašnji ispit kako biste bili uključeni u sljedeći ispit.

Povijest „čudesnih djela“ ujedno je i povijest u kojoj „vječno evanđelje“ doseže svoj vrhunac, jer čas suda koji naviješta prvi anđeo i koji je prepoznat kao vječno evanđelje nalazi svoje savršeno ispunjenje počevši od 11. rujna. Sud na koji su Mileriti bili upozoravani bio je 22. listopada 1844., kada su se vrata zatvorila u prispodobi o deset djevice, predoznačujući tako nedjeljni zakon kada se vrata ponovno zatvaraju u prispodobi o deset djevice. 11. rujna objavljuje da čas Božjeg izvršnog suda započinje pri nedjeljnom zakonu, upravo kao što su Mileriti objavljivali da je čas istražnog suda započeo 22. listopada 1844.

Od 11. rujna do zakona o nedjelji proteže se razdoblje koje je prikazano kao „Božja čudesna djela“, i kao kamen temeljac koji postaje „glava od ugla“, i kao „pedesetničko razdoblje“, i kao „drugo poglavlje Habakuka“, i kao „vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće“, i kao „vrijeme kušnje slike Zvijeri“, i kao „vječno evanđelje“, i kao „sveta povijest od 1840. do 1844.“, i kao povijest „desetog poglavlja Otkrivenja“, i kao „povijest od Kristova krštenja do Njegove smrti“.

Povijest predstavljena u fraktalu Njegovim krštenjem započela je razdoblje od 2520 dana koje je završilo na križu. Kristovo je krštenje predstavljalo Njegovu smrt, ukop i uskrsnuće, što se doslovno ispunilo na kraju 1260 dana.

Kada je Duh Sveti sišao pri Kristovu krštenju, to je predoznačivalo silazak anđela iz Otkrivenja osamnaestoga na 11. rujna. Tisuću dvjesto šezdeset proročkih dana poslije događaji simbolizirani krštenjem doslovno su se ispunili na križu. Povijest od krštenja do križa sadrži simboličnu alfa-povijest koja se doslovno ispunjava na kraju toga razdoblja. Alfa i omega povijesti fraktali su cjelokupne sveobuhvatne povijesti. Povijest od krštenja do križa jest „Božja čudesna djela“, a ta je povijest također prikazana „Kristovim krštenjem“, kao i Njegovom doslovnom „smrću, ukopom i uskrsnućem“, pa stoga i „krštenjem drevnoga Izraela na Crvenome moru“, te također „krštenjem osam duša tijekom povijesti Noe“. Sva ta razdoblja predstavljaju povijest Njegovih „čudesnih djela“.

Kad je riječ o broju 8 kao simbolu uskrsnuća, upravo je onih osam duša u arci prvo spominjanje broja osam kao simbola, a prema pravilu prvoga spominjanja, svi su proročki detalji sadržani u tom prvom spominjanju. Tih osam duša prelazi sa stare zemlje na novu zemlju, zar ne?

Tih osam duša proživjelo je vrijeme kiše, ali svi koji su odbili upozoravajuću poruku o kiši umrli su, zar ne? Tih „8” duša koje odlaze na novu zemlju, a koje su prikazane poviješću odbačene upozoravajuće poruke, zatvorenih vrata, kiše i nove zemlje, prošlo je kroz razdobljensku promjenu iz staroga svijeta u novi svijet.

Dispenzacijska promjena koja obilježava osam duša, koje su sto četrdeset i četiri tisuće, jest prijelaz iz Laodiceje u Filadelfiju, što je ujedno i prijelaz iz vojujuće crkve, sastavljene od pšenice i kukolja, u slavodobitnu crkvu, sastavljenu samo od prvine prinosa pšenice koja se podiže kao stijegovni prinos da ga sav svijet vidi, slično promatranju osamljenoga čamca na uzburkanim vodama. Ti su ljudi osmica koja je od sedmorice, a povijest prelaska kovčega i prelaska preko Crvenoga mora obje su ilustracije Njegovih „čudesnih djela”.

Te su duše one koje su uskrsnule kao ispunjenje Otkrivenja 11,11. One su Božji saveznički narod, predstavljen svojim ocem Abrahamom koji je nosio znak saveza po obrezanju koje se trebalo izvršiti osmog dana.

Sve te crte predstavljaju isto vremensko razdoblje, a to vremensko razdoblje započinje temeljima 11. rujna i završava nedjeljnim zakonom. 11. rujna jest kamen temeljac, a nedjeljni zakon jest zaglavni kamen. U povijesti ponovne izgradnje Jeruzalema u vrijeme Nehemije i Ezre temelj je bio dovršen tijekom povijesti prvoga dekreta, a sam je hram bio završen mnogo prije trećega dekreta. U mileritskoj povijesti temelji su bili postavljeni u svibnju 1842., kada je objavljena karta za 1843. godinu. Mileritski je hram trebao biti podizan četrdeset i šest godina, od 1798. do 1844. Prije 22. listopada 1844. mileritski je hram bio dovršen, a zaglavni kamen bio je Ponoćni poklič. Kada je Ponoćni poklič završio 22. listopada 1844., alfa i treći dekret iz 457. pr. Kr. našli su svoj pandan u omegi 1844. godine. 457. pr. Kr. kao alfa 2300 godina i 1844. kao omega. Oboje je na jednoj razini isto, jer i dekret i anđeo jesu poruke, i oboje predodnačuju nedjeljni zakon, gdje će biti dekret i gdje će poruka trećega anđela narasti u silan poklič.

Od 457. pr. Kr. do 408. pr. Kr., Daniel je četrdeset i devet godina označio kao razdoblje tijekom kojega će Židovi dovršiti gradnju: „ulica će opet biti sagrađena, i zid, i to u teškim vremenima.”

Znaj dakle i razumij: od izlaska zapovijedi da se Jeruzalem obnovi i ponovno sagrađi do Mesije, Kneza, bit će sedam tjedana i šezdeset i dva tjedna; trg će opet biti sagrađen, i zid, i to u teškim vremenima. Daniel 9,25.

457. pr. Kr. i 1844. alfa su i omega proročanstva o 2300 godina. Obje predodnačuju zakon o nedjelji, jer su kao alfa i omega iste, a razočaranje iz 1844. nadahnućem je usklađeno s razočaranjem na križu. Ako 1844. predodnačuje križ, a predodnačuje, tada to čini i njezina alfa protuslika (457. pr. Kr.). Razdoblje od 1844. do 1863. prikazuje proces kušnje trećega anđela. Taj proces kušnje predodčen je s 49 godina između trećega dekreta, dekreta o zakonu o nedjelji i dovršenja djela ulice i zida koje se zbiva u vrijeme nevolje.

Od 457. pr. Kr. do 408. pr. Kr. jest alfa-povijest 2300 godina koja prikazuje omega-povijest od 1844. do 1863. Te dvije povijesti prikazuju povijest sto četrdeset i četiri tisuće nakon što budu zapečaćeni pri nedjeljnom zakonu pa sve dok se ne zaključi ljudsko vrijeme kušnje. Djelo sto četrdeset i četiri tisuće jest pozvati muškarce i žene natrag na „stare staze“, što Izaija prikazuje kao obnavljanje drevnih razvalina, a što Jeremija prepoznaje kao put koji vodi k poruci o kasnoj kiši. „Zid“ je Božji zakon, koji će sto četrdeset i četiri tisuće predstavljati cijelome svijetu kao stijeg. To će se zbiti u teškim vremenima trećega jao islama, jer upravo islam razjaruje narode. Djelo i teška vremena nastavljaju se sve dok Mihael ne ustane.

Dakle, ako možete vidjeti da je razdoblje od 457. pr. Kr. do 408. pr. Kr. proročko razdoblje koje je započelo trećim dekretom i predstavljalo proročko razdoblje koje je započelo 1844. dolaskom trećeg anđela i završilo 1863., tada možete vidjeti da njihova povezanost s proročanstvom o 2300 godina, bilo kao početna točka bilo kao završna točka, identificira ih kao alfu i omegu u njihovu međusobnom odnosu. Nemirna vremena Nehemijina predočuju nemirno vrijeme koje je vodilo do Građanskoga rata i uključivalo ga. Razdoblje od četrdeset i devet godina u alfa-povijesti predstavlja razdoblje od 19 godina u omega-povijesti. To razdoblje od 19 godina bilo je također predstavljeno s 19 godina na početku Izaijina proročanstva od 65 godina.

Jer je glava Sirije Damask, a glava Damaska Resin; i za šezdeset i pet godina Efrajim će se skršiti tako da više ne bude narod. Izaija 7,8.

Izaija je iznio ovo proročanstvo 742. pr. Kr., a 19 godina poslije, 723. pr. Kr., sjeverno je kraljevstvo bilo odvedeno u sužanjstvo na 2520 godina, koje je završilo 1798. Tih 19 godina od 742. pr. Kr. do 723. pr. Kr. podudaraju se s 19 godina od 1844. do 1863., jer prvih 19 godina predstavljaju alfa ovoga proročanstva, a posljednjih 19 omega. U povijesti tih 19 godina zli kralj Ahaz bio je suočen od strane Izaije s porukom kasne kiše, prikazanom u osmom retku kao poruka o „sedam vremena“. Ahaz je odbacio poruku, kao što je to učinio i laodicejski mileritski adventizam 1863. godine.

Tijekom toga razdoblja Ahazov veliki svećenik posjetio je Asiriju, donio natrag nacrt njihova poganskoga hrama, a Ahaz je dao da se on sagradi u predvorju Božjega hrama. Ta je crta usporedna s pričom o neposlušnom proroku koji se nije smio vratiti u Judu istim putem kojim je došao, ali je to ipak učinio te bio zaveden od lažnoga i varljivoga proroka, što predstavlja povratak otpadničkoj protestantskoj metodologiji kako bi se sakrilo od mileritskoga razumijevanja „sedam vremena“ u klasičnom ispunjenju slike psa koji se vraća na svoju vlastitu bljuvotinu.

To se događalo dok je građanski rat između sjevernoga i južnoga kraljevstva započinjao, te tako predstavlja građanski rat u Sjedinjenim Državama kada se ponovilo razdoblje od 19 godina. Od 742. pr. Kr. do 723. pr. Kr. predstavlja razdoblje od 19 godina, od 1844. do 1863., koje predstavlja razdoblje od nedjeljnoga zakona do svršetka vremena milosti. Povijest od 11. rujna do nedjeljnoga zakona jest povijest kušnje ikone Zvijeri unutar Sjedinjenih Država, koja se umnožava u svjetskoj kušnji ikone Zvijeri što započinje pri nedjeljnome zakonu. Iz toga razloga, razdoblja od 19 godina koja predstavljaju nedjeljni zakon do svršetka vremena milosti također predstavljaju povijest od 11. rujna do nedjeljnoga zakona, što je povijest Njegovih „čudesnih djela“.

Nastavit ćemo u sljedećem članku.

I riječ Gospodnja dođe mi govoreći: Sine čovječji, kakva je to poslovica što je imate u zemlji Izraelovoj, govoreći: Dani se odužuju i svaka utvara propada? Zato im reci: Ovako govori Gospodin Jahve: Učinit ću da ta poslovica prestane, i neće je više upotrebljavati kao poslovicu u Izraelu; nego im reci: Dani su blizu, i ispunjenje svakoga viđenja. Jer više neće biti nikakva isprazna viđenja ni laskava gatanja usred doma Izraelova. Jer ja sam Gospodin: govorit ću, i riječ koju budem izrekao ispunit će se; više se neće odugovlačiti; jer ću u vaše dane, dome odmetnički, izreći riječ i izvršiti je, govori Gospodin Jahve.

Opet mi dođe riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, evo, oni iz doma Izraelova govore: Viđenje koje on vidi odnosi se na mnoge dane koji će tek doći, i on prorokuje o vremenima koja su daleko. Stoga im reci: Ovako govori Gospodin Bog: Nijedna se od mojih riječi više neće odgoditi, nego će se izvršiti riječ koju sam izrekao, govori Gospodin Bog. Ezekiel 12,21–28.